

[Valdemar Sørensen.]

det er umuligt. Jeg ved, at man tidligere inden for Erhvervene har sagt, at det ikke kunde lade sig gøre, men jeg har mange Steder hørt, at selv om Organisationerne holder fast paa Vanskelighederne ved det, er der dog enkelte Forretninger, hvor man ikke har set nogen særlig Vanskelighed ved at gennemføre det. Jeg vil, som sagt, meget anbefale, at man endnu en Gang tænker paa, om det dog alligevel ikke var muligt at komme til et andet Resultat, saaledes at vi vel fastholdt en Afgift, der er upopulær, fordi den er nødvendig i den øjeblikkelige finansielle Situation, men bestræbte os for at indføre visse Træk af Fornuft i denne Lovgivning, ligesom vi i øvrigt bestræber os for at indføre det i den øvrige Lovgivning om indirekte Afgifter.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, idet jeg beder om, at man faar Lejlighed til at tale om disse Ting i et Udvalg, der kan arbejde hurtigt.

Hartel: Et stort Skattekompleks, der omfatter Udgifter paa henimod $\frac{1}{4}$ Milliard Kroner, skal gennemføres her i Tinget i Huj og Hast. Der er vel ingen, som vil forlange, at Tingets Medlemmer i den Tid, der er levnet os mellem Fremsættelsen og første Behandling, skal kunne sætte sig grundigt ind i det Stof, der her foreligger. Og dette gælder selvfølgelig særlig os, der staar uden for Regeringssamarbejdet og derfor ikke underhaanden har kunnet modtage Meddelelser. Jeg vil have Lov til at paatale dette, jeg mener, det er en usømmelig Fremgangsmaade, idet jeg føjer til, at der maa have været rigelig Tid til at fremsætte Lovforslaget, saaledes at vi i det mindste ligesom sidste Aar havde kunnet faa et Døgn mellem Fremsættelsen og første Behandling. Da Komplekset ogsaa indeholder den saakaldte lede Tøjskat, ser jeg saadan paa det, at Tanken vel er den, at denne beske Pille skal glide ned saa hurtigt som muligt, og saa skal den paa ny være ude af den politiske Dagsorden.

Jeg er paa det rene med, at med det Omfang, Statens Udgifter efterhaanden har antaget — navnlig de sociale Udgifter er tyngende —, er store Skatteindtægter en Nødvendighed for Statskassen, men jeg havde gerne set, at den nye Finansminister havde vist sit Initiativ — ikke fordi jeg i Almindelighed er saa glad for Finansministres Initiativ, da det som Regel betyder flere Udgifter — i Retning af en Omlægning, saaledes at vi havde kunnet naa til en Reduktion, i det mindste en Reduktion,

men helst Bortfald af Tøjskatten. Jeg kan her henviser til de Bemærkninger, som Ordføreren for det radikale Parti for lidt siden fremsatte her fra Talerstolen — der er jo ingen Grund til at gentage de Ting, som er fremsat fra anden Side, og som i Virkeligheden har ramt i Centrum med Hensyn til det, der var muligt ved en Omlægning.

Ved anden Behandling forrige Aar stillede min Gruppe et Ændringsforslag med Hensyn til Afsnit II, § 5, Stk. 2 d, gaaende ud paa, at de for det almindelige Forbrug nødvendige Manufakturvarer blev undtaget fra Beskatningen, og at denne kun kom til at omfatte de mere luksusbetonede Artikler. Dette Forslag, som vilde have taget den skarpeste Del af Brodden ved Manufakturskatten bort, blev ikke gennemført, og Lovforslaget blev gennemført uforandret, end ikke en Artikel som Arbejdstøj var det muligt at faa undtaget fra Beskatningen.

Selv om min Gruppe, som jeg allerede har nævnt, er ganske klar over, at Statens Udgifter skal dækkes, og at der er store Udgifter, som kræver, at langt den væsentligste Del af de Skatteindtægter, der her er Tale om, bliver opretholdt, er det os umuligt at bekvemme os til at stemme for et Lovkompleks, hvori denne Tøjskat indgaar som en integrerende Bestanddel. Vi indrømmer, at de forhøjede Afgifter paa Spirituosa og Tobak og Luksusartikler er fuldt forsvarlige i en Tid som den nuværende, men vi kan ikke se, at det skulde have været umuligt for Finansministeren at finde Udvej for en Lettelse paa Tøjskattens Omraade. Det er dog saaledes, at Statens Regnskab nu i længere Tid har vist en betydelig Indtægtsaldo ved Afslutningen, og der er opsparet Reserver, hvad jeg naturligvis ikke kan have noget imod, lige saa lidt som ethvert andet fornuftigt Menneske har noget imod, at Institutioner, og ogsaa Staten, opsparer Reserver; men naar det købes med en Skat som denne, saa finder jeg, at man gaar ud over det tilladelige, og vi havde hellere set, at denne Reserve havde været mindre, og at Befolkningen havde været sparet for den ekstra Udgift paa et nødvendigt Forbrug, som Tøjskatten betyder. Det er ogsaa nu nævnt, og med Rette, at efterhaanden som Priserne stiger paa disse Omraader — og trods al Priskontrol er der jo en Tendens til Stigning —, vil ogsaa disse Afgifter blive endnu føleligere og selvfølgelig ramme dem, som har vanskeligst ved at bære dem.

Vort Standpunkt maa derfor blive det samme som det, vi indtog forrige Gang; at vi er nødt til at afholde os fra at stemme.